

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2091/2019
07.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милета Јовчић, адвокат из ..., против туженог ЈКП "ББ" ..., чији је пуномоћник Радомир Филиповић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 762/2018 од 16.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 07.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 762/2018 од 16.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 762/2018 од 16.04.2019. године одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу П1 257/16 од 13.12.2017. године којом је поништено, као незаконито, решење туженог бр. .. од 29.09.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад на радно место које одговара његовим способностима и стручној спреми и да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 114.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1, у вези члана 396. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом заправо указује. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 1. тач. 1. и 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по основу Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 23.02.2015. године, на пословима радника на изношењу смећа.

Дана 16.08.2016. године приликом вршења контроле алкохолисаности запослених код туженог на ... депонији „ВВ“, у просторији за стражаре, у интервалу од 11,25 до 12,15 часова код тужиоца је утврђено присуство 0,20 промила нивоа алкохола у крви, што је констатовано на записнику о контроли алкохолисаности који је тужилац и потписао, након чега је удаљен са рада.

Побијаним решењем туженог од 29.09.2016. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине из члана 131. став 3. тачка 6. Колективног уговора туженог, због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола и других опојних средстава у току радног времена који има или може да има утицај на обављање посла.

Решењу је претходило упозорење у писаној форми на које се тужилац изјаснио да је након напорног рада за време паузе попио једно пиво због стреса под којим је био због тешког здравственог стања супруге, да до тада није конзумирао алкохол на раду и да никада није кажњаван ни опоменут за било какву повреду радне обавезе или повреду радне дисциплине као и да је након тога уредно извршио преостале радне обавезе за тај дан.

Синдикат "ГГ" је дало мишљење да би тужиоца требало казнити на други начин опоменом пред отказ, а не отказом.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, поништили решење о отказу уговора о раду као незаконито и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 75/14) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то: због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицај на обављање посла. Тачком 8. истог става и члана прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 131. став 3. тачка 6. Колективног уговора туженог и тачком 22. става 3. алинеје 6. Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности закљученог међу парничним странкама, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицаја на обављање посла.

Из наведених одредби произлази да се долазак на рад под дејством алкохола и конзумирање алкохола за време рада код туженог сматра непоштовањем радне дисциплине.

Међутим, за постојање отказног разлога из члана 179. Закона о раду, потребно је да постоји радња запосленог која представља биће повреде радне дисциплине и кривица запосленог, а у односу на случај непоштовања радне дисциплине из тачке 4. наведеног члана поред околности да је запослени дошао на рад под дејством алкохола или да је конзумирао алкохол у току радног времена релевантна је и околност да је то имало или могло да има утицај на обављање посла.

У конкретном случају код тужиоца је у поступку алкотестирања за време рада утврђено присуство 0,20 промила нивоа алкохола у крви. Међутим, тужени, на коме је терет доказивања постојања повреде радне дисциплине која је тужиоцу стављена на терет није пружио несумњиве доказе да количина алкохола код тужиоца представља алкохолисано стање које утиче на његово понашање и радну способност. Околност што је тужилац у току рада конзумирао алкохол према изведеним доказима није имало утицај на обављање посла, тим пре што је међу странкама неспорно да је тужилац, након паузе на којој је попио једно пиво, до краја радног времена испунио све своје дневне радне задатке.

Из наведених разлога и по схватању Врховног касационог суда није наступио основ за престанак радног односа тужиоца отказом уговора о раду на основу члана 179. став 3. Закона о раду, што решење о отказу уговора о раду чини незаконитим, па је као такво правилно и поништено. Последишно, како је тужиоцу

незаконито престао радни однос правилно је усвојен и захтев за враћање тужиоца на рад на основу члана 191. Закона о раду.

Супротно наводима ревизије одредба члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, не подстиче долазак на посао у алкохолисаном стању, већ штити запослене од злоупотреба прва послодавца и неосновано датог отказа. Поред тога, одредбом члана 179а Закона о раду предвиђено је више дисциплинских мера за повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине, што указује на интенцију законодавца да одређене мере изричу сразмерно тежини конкретне повреде радне обавезе и непоштовања присуства олакшавајућих околности на страни запослених, које тужени приликом доношења побијаног решења на страни тужиоца није ценио.

Осталим наводима ревизије оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања због чега се ревизија не може изјавити у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом чл. 414. ЗПП донео одлуку као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**